

Sygn. akt II W. 247/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2023 roku.

Sąd Rejonowy w Golubiu - Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Izabela Bejger

Protokolant: Starszy sekretarz sądowy Barbara Dera

w obecności oskarżyciela - funkcjonariusza Policji -----

po rozpoznaniu dnia 29 listopada 2023 roku

sprawy M. P.

syna B. i M. z domu W.

ur. (...) w B.

obwinionego o to, że: w dniu 13 czerwca 2023 roku około godziny 8.20 w miejscowości S. gm. K. kierując pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...) nie upewnił się czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, po czym zjechał na lewy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez Z. P. (1)

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

ORZEKA:

1. uznaje obwinionego M. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na mocy art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;
2. zwalnia obwinionego od obowiązku uiszczenia opłaty, zaś wydatkami w sprawie obciąża Skarb Państwa.

II W 247/23

UZASADNIENIE

Obwiniony M. P. w dniu 13 czerwca 2023 roku około godziny 8:20 w miejscowości S. gm. K. kierując pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...) nie upewnił się czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, po czym zjechał lewy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez Z. P. (1).

Wyrokiem nakazowym z dnia 13 lipca 2023 roku w sprawie II W 247/23 Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu uznał obwinionego M. P. za winnego tego że w dniu 13 czerwca 2023 roku około godziny 8:20 w miejscowości S. gm. K. kierując pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...) nie upewnił się czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, po czym zjechał lewy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez Z. P. (1) i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych.

Obwiniony M. P. dnia 20 lipca 2023 roku wniósł sprzeciw od ww. wyroku i wniósł o rozpoznanie na zasadach ogólnych niniejszej sprawy.

Dowód:

- notatka urzędowa – k. 1, 13
- wyrok nakazowy – k. 23
- sprzeciw obwinionego – k. 26

M. P. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i jurysdykcyjnym nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Obwiniony wyjaśnił, iż zdarzenie dnia 13 czerwca 2023 roku miało inny przebieg aniżeli przedstawiony we wniosku o ukaranie. M. P. przedstawił, iż poruszał się samochodem osobowym marki T. (...) o nr rej. (...) w stronę T. wykonywał w miejscu do tego dozwolonym manewr wyprzedzania pojazdu ciężarowego, który jechał przed nim, w momencie kończenia manewru gdy zjeżdżał na prawy pas jezdni jadący w tym samym kierunku V. (...) znalazł się na lewym pasie jezdni i doprowadził do bocznego zderzenia z pojazdem przez niego prowadzonym.

Świadkowie K. P. (1) i Z. P. (2) zeznali iż dnia 13 czerwca 2023 roku poruszali się samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) w kierunku T. wraz z trójką małoletnich dzieci prowadził pojazd Z. P. (2). Przed ich samochodem tym samym pasem ruchu poruszał się obwiniony pojazdem marki T. oraz samochód ciężarowy. W miejscu do tego dozwolonym Z. P. (2) chciał dokonać manewru wyprzedzania pojazdów poruszających się przed nim, podczas tego manewru znajdując się na wysokości pojazdu T. ten nie upewnił się czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, zjechał lewy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem V. (...).

Dowód:

- zeznania świadka K. P. (2) - k. 2-3, 48
- protokół oględzin rzeczy samochodu osobowego V. (...) – k. 4
- protokół oględzin rzeczy samochodu osobowego T. (...) – k. 5
- dokumentacja fotograficzna – k. 6-9, 33-44
- wyjaśnienia obwinionego – k. 14-15, 46
- zgłoszenie szkody w pojeździe OC – k. 32
- zeznania świadka Z. P. (1) – k. 47-48

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci notatek urzędowych, fotografii ukazujących szkody jakie poniosły oba pojazdy w przedmiotowym zdarzeniu, a także zeznania świadków oraz zgłoszenia szkody w pojeździe w ocenie sądu bezsprzecznie wskazują na to, że M. P. popełnił czyn zarzucany mu we wniosku o ukaranie .

Sąd ocenił wyjaśnienia obwinionego M. P. jako w pełni niewiarygodne i zmierzające wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przez siebie wykroczenie, albowiem były one sprzeczne z zebrany w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków, którym sąd dał wiarę a także niezgodne z podstawowymi prawami logiki.

W ocenie sądu to zeznania świadków K. P. (2) i Z. P. (1) zasługiwały na uznanie za wiarygodne. Należało bowiem stwierdzić, iż zebrany materiał dowodowy w postaci fotografii uszkodzeń obu pojazdów jest w pełni zgodny z przedstawioną przez nich wersją zdarzenia. Ponadto sąd ocenił zaistniałą sytuację pod względem posiadanej wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Sąd uznał, iż to obwiniony M. P. w dniu 13 czerwca 2023 roku około godziny 8:20 w miejscowości S. gm. K. kierując pojazdem marki T. o numerze rejestracyjnym (...) nie upewnił się czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, po czym

zajechał lewy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez Z. P. (1).

Należało zauważyć, iż samochód obwinionego posiadał uszkodzenia lewego przedniego nadkola oraz lewego boku pojazdu co wprost świadczy o uderzeniu przodem pojazdu, zaś samochód osobowy prowadzony przez Z. P. (1) posiada uszkodzenia na prawym boku oraz prawnym tylnym nadkolu. Uszkodzenia te potwierdzają wersję zdarzenia przedstawioną przez świadków, w której to obwiniony nie upewniwszy się w bocznym lewym lusterku czy inny pojazd znajdujący się za nim wykonuje manewr wyprzedzania uderzył w znajdujący się na jego wysokości pojazd kierowany przez Z. P. (1), zgodnie z zeznaniem świadka K. P. (2) poczuła ona uderzenie w prawy boku pojazdu.

Gdyby uznać wersję zdarzenia przedstawioną przez obwinionego za wiarygodną uszkodzenia samochodów byłyby wprost odwrotne bowiem obwiniony twierdzi, iż nie zakończył jeszcze manewru wyprzedzania, gdy doszło do przedmiotowego zdarzenia, tym samym Z. P. (1) winien uderzyć w tył pojazdu prowadzonego przez obwinionego, albowiem przód samochodu M. P. znajdował się już powinien na prawym pasie jezdni, a tył pojazdu jeszcze na lewym pasie jezdni. Należało bowiem mieć na względzie, iż manewr skrętu nie przenosi przecież prostopadle pojazdu na prawy pas jezdni, a następuje to poprzez stopniowe skręcanie kół pojazdu, a pojazd nie jest w linii prostej lecz pod pewnym kątem. Tym samym w ocenie sądu wersja przedstawiona przez obwinionego jest sprzeczna z podstawowymi prawami fizyki i nie odpowiada w żadnym stopniu uszkodzeniom powstałym na pojazdach, ich umiejscowieniu. Także uszkodzenia lusterek bocznych pojazdu (sposób ich złożenia) wskazuje na prawdziwość wersji zdarzenia przedstawianą przez świadków K. i Z. P..

Dodatkowo sąd analizując niniejszą sprawę nie zauważył przyczyny dla której Z. P. (1) poruszając się z 3 małoletnich dzieci miałyby wykonać przedstawiony przez obwinionego manewr, albowiem należało zaznaczyć iż zarówno obwiniony jak i świadkowie zgodnie przyznali, iż z naprzeciwka nie zbliżał się żaden inny pojazd, tym samym sąd nie widział przyczyny dla której świadek miałby „jak najszybciej” zmieniać pas ruchu na prawy, ryzykując dojście do kolizji drogowej.

Ponadto sąd miał na uwadze, iż w wersji zdarzenia przedstawionej przez obwinionego do otarcia samochód miało dojść przed jadącym w tym samym kierunku pojazdem ciężarowym, jednakże kierowca tego pojazdu widząc ww. zdarzenie nie zatrzymał się. W ocenie sądu gdyby przedstawiona przez obwinionego wersja była prawdziwa kierowca prowadzący pojazd ciężarowy z pewnością zatrzymałby się widząc zdarzenie, które nastąpiłoby bezpośrednio przed jego pojazdem. Zgodnie z wersją zdarzenia przedstawioną przez świadków do zdarzenia, do otarcia pojazdów doszło za pojazdem ciężarowym, a więc kierowca prowadzący tenże pojazd nie widział ww. zdarzenia, tym samym w żaden sposób na nie nie zareagował.

Art. 86 § 1 kw penalizuje zachowanie polegające na nie zachowaniu należytej ostrożności, powodujące zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu. Dla odpowiedzialności z art. 86 § 1 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej, niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie. (wyrok SN z 29 kwietnia 2003 r. III KK 61/03 LEX 77467)

Naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym dotyczy zarówno zasad skodyfikowanych w przepisach Prawa o ruchu drogowym jak i zawartych w regułach prakseologicznych bezpiecznego uczestnictwa w ruchu drogowym. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na

szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Art. 23 ww. ustawy stanowi zaś, że kierujący pojazdem jest obowiązany:

- 1) przy wymijaniu zachować bezpieczny odstęp od wymijanego pojazdu lub uczestnika ruchu, a w razie potrzeby zjechać na prawo i zmniejszyć prędkość lub zatrzymać się;
- 2) przy omijaniu zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość; omijanie pojazdu sygnalizującego zamiar skręcenia w lewo może odbywać się tylko z jego prawej strony.

Obwiniony jak wynika z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego naruszył ww. zasady bezpieczeństwa, bowiem nie upewnił się czy nie jest wyprzedzany przez inny pojazd, po czym zjechał lewy pas ruchu i doprowadził do zderzenia z pojazdem V. (...).

Należało mieć na względzie, iż stroną podmiotową tego czynu stanowiła umyślność. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego należało uznać za umiarkowany. Obwiniony, co prawda godził w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w komunikacji, jednakże swym zachowaniem nie spowodował, żadnych daleko idących konsekwencji, a wyłącznie otarcia samochodu. Przy wymiarze kary sąd kierował się dyrektywami zawartymi w art. 33 kw uwzględniając charakter i okoliczności czynu oraz właściwości i warunki osobiste obwinionego. Sąd miał na celu aby wymierzona kara spełnia rolę zapobiegawczą i wychowawczą w stosunku do obwinionego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu kara 500 złotych grzywny jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz właściwości i warunków osobistych sprawcy.

Sąd uwzględniając sytuację majątkową i wysokość dochodów obwinionego oraz orzeczoną wobec niego karę grzywny, uznał że uiszczenie przez niego kosztów postępowania będzie dla niego zbyt uciążliwe i dlatego zwolnił obwinionego od ich zwrotu obciążając nimi Skarb Państwa.